

Arrest

nr. 202 139 van 9 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE BLOCK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoun te zijn. U verklaart drieëntwintig jaar oud te zijn. U was woonachtig in Fatehabad (district Surkhrod, provincie Nangarhar). U woonde daar samen met uw ouders en uw vijfjarige broer. U ging naar school tot de twaalfde graad en volgde een voorbereidingsjaar voor de universiteit maar slaagde niet. U begon een winkel in algemene voeding.

In uw winkel verkocht u ook in het geheim alcohol aan mensen van het Afghaanse nationaal leger en de Afghaanse lokale politie. Op 7/11/1436 (22 augustus 2015) ontving u een dreigbrief in uw winkel waarbij u werd aangemaand om te stoppen met het verkopen van alcohol. U dacht dat het om een grap ging en negeerde de brief. Twee dagen later werd uw winkel in brand gestoken. Op 14/11/1436 (29 augustus 2015) kwam er een tweede brief aan in de moskee van het dorp waar u woonde. U werd aangemaand om zich aan te sluiten bij de Taliban en beschuldigd van spionage voor de overheid. Uw moeder heeft uw oom aan moederszijde gecontacteerd en samen hebben zij uw vlucht geregeld. U verliet tien dagen later Afghanistan. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk kwam u in België aan. U was ongeveer twee maanden onderweg. Op 20 oktober 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw middelbare schooldiploma, enkele foto's van uw winkel en twee dreigbrieven alsook de enveloppe waarin deze documenten werden bezorgd.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst kan opgemerkt worden dat u in het gebruik van data zeer opmerkelijke en verwarrende verklaringen aflegt. Het is opvallend dat u de momenten dat u de dreigbrieven heeft ontvangen enkel kan dateren aan de hand van de data die in de brief vermeld staan. De eerste dreigbrief kwam aan op 7/11/1436 (komt overeen met 31 asad 1394 in de Afghaanse kalender en 22 augustus 2015 in de Westerse kalender). De tweede dreigbrief kwam aan op 14/11/1436 (komt overeen met 7 sunbula 1394 in de Afghaanse kalender en 29 augustus 2015 in de Westerse kalender) (CGVS I, p.10). Wanneer u wordt gevraagd wanneer deze brieven aankwamen volgens de Afghaanse kalender kan u enkel 1393 zeggen en kan u zich de maand niet herinneren, u was te druk met uw winkel bezig. Dat u dan wel zo goed de data van de brieven kan zeggen, duidt erg op het ingestudeerde karakter. Want u verklaart eveneens deze islamitische data, zoals ze in de brieven worden gebruikt, niet te hanteren in uw dagelijks leven. Nog vreemder wordt het wanneer u gevraagd wordt wanneer u Afghanistan hebt verlaten, want dan zegt u dat u op 7 sunbula Afghanistan hebt verlaten. Dat is namelijk dezelfde dag als waarop de tweede dreigbrief is aangekomen. Nochtans verklaart u eveneens pas tien dagen na de tweede dreigbrief Afghanistan te hebben verlaten. Dat is dus met de data die u gebruikt niet mogelijk. Meer nog, u zegt heel specifiek dat u bent vertrokken op een dinsdag (CGVS I, p.11). Een blik op de kalender leert echter dat 7 sunbula 1394 (komt overeen met 29 augustus 2015 in de Westerse kalender) geen dinsdag was, maar een zaterdag (kalender toegevoegd aan het administratief dossier). Dat moment van vertrek is dan ook nog eens verschillend van uw eerdere verklaring bij DVZ (vragenlijst van 25 maart 2016, vraag 3.5). Daar verklaarde u dat u Afghanistan hebt verlaten tien dagen nadat uw winkel is afgebrand. Bij het CGVS wordt dat tien dagen na het ontvangen van de laatste dreigbrief. Dit toch wel opmerkelijke verschil verklaart u door te zeggen dat u uw verhaal kort moest houden bij DVZ, maar dit weet niet te overtuigen (CGVS I, p.19). Ook wat betreft de datum van de brand, verandert u uw verklaringen. Zo zegt u bij DVZ nog dat uw winkel een week na de eerste dreigbrief in brand werd gezet. Bij het CGVS zou dit al twee dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief zijn gebeurd. Uw uitleg dat u in het eerste interview zou gezegd hebben dat alles ongeveer in twee weken is gebeurd, weet helemaal niet te overtuigen (CGVS I, p.15). Dat u, die uw middelbaar onderwijs heeft afgerond en dus toch over een zeker studieniveau beschikt, zo'n verschillende verklaringen aflegt over het tijdstip van de verschillende gebeurtenissen die geleid hebben tot uw vlucht, doet dan ook sterk twijfelen aan uw geloofwaardigheid.

Over die brand in uw winkel weet u trouwens bijzonder weinig info aan te brengen. De winkel zou afgebrand zijn tijdens een nacht en de eigenaar van een naburige benzinepomp belde u hierover in de ochtend. Merkwaardig genoeg ging u er niet naartoe. Meer nog, u heeft zelfs uw afgebrande winkel niet meer gezien voor u Afghanistan verliet (CGVS I, p.16).

Het is trouwens opvallend dat u zowel in de eerste en de tweede dreigbrief wordt opgeroepen om te stoppen met alcohol te verkopen. De tweede brief kwam nochtans volgens u toe na de brand in uw winkel. Het is dan ook erg vreemd dat van deze brand geen enkele melding wordt gemaakt (CGVS I, p. 15). Geconfronteerd met de vaststelling dat het toch merkwaardig is dat ze u opnieuw vragen te stoppen met alcohol te verkopen wanneer ze uw winkel reeds vernield hebben, antwoordt u dat ze u nu beschuldigden van spioneren (CGVS I, p.17). Bij het nalezen van de twee dreigbrieven is van deze beschuldiging echter geen spoor te bekennen (CGVS, I, p.15).

Verder is het opvallend dat u geen klacht ingediend hebt bij de politie, zeker rekening houdende met het feit dat u zoveel mensen kende bij de Afghaanse lokale politie en het Afghaans nationaal leger omdat u hen alcohol zou hebben verkocht (CGVS I, p. 14). U zou hen wel gebeld hebben, maar ze zouden u niet kunnen helpen omdat ze hun eigen basis niet konden beschermen (CGVS I, p.17). Voorts is het opvallend dat uw familie geen bedreigingen meer ontvangt. Buiten de twee dreigbrieven die u neerlegt, blijken er geen meer te zijn aangekomen. De Taliban zou ook niet meer naar u zijn komen informeren (CGVS, I, p.19). Dorpelingen zouden wel aan uw vader gevraagd hebben waar u was, maar hij zou niets gezegd hebben. De Taliban zou weten dat u daar niet meer woont, omdat u eerder gewoon rondwandelde. Dan is het toch opvallend dat ze nog een tweede dreigbrief stuurden na de brand in uw winkel. U verklaart immers dat u reeds na de brand niet meer naar uw winkel ging en u verborg in uw huis (CGVS I, p.19). Hoe de Taliban zou kunnen weten dat u na de tweede dreigbrief echt bent verdwenen, en bijvoorbeeld niet in Jalalabad of elders in de regio verblijft, blijft dan ook zeer onduidelijk.

Tot slot kan nog worden gewezen op het onlogische karakter van uw relaas. U beweert dat de Taliban u zou hebben opgedragen hen te vervoegen en te strijden tegen de ongelovigen (CGVS I, p.13, 15). Het CGVS merkt op dat niet kan worden ingezien waarom zij iemand in hun rangen zouden willen die alcohol zou hebben verkocht, die een goede relatie zou hebben met mensen bij leger en politie (CGVS I, p.3) en die zij bovendien ook nog eens van spionage zouden verdenken (CGVS I, p.13). Verwacht mag worden dat de Taliban voorrang geeft aan personen met een ander profiel. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat de gedwongen rekrutering door de Taliban die u aanhaalt in het geheel niet overeenstemt met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie rapport toegevoegd aan uw dossier). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de Taliban. Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara en uw diploma zijn hoogstens een bewijs van uw identiteit en scholingsgraad, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staan. Wat de dreigbrieven betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De inhoud ervan werd hierboven reeds besproken. De foto's die u neerlegt van uw winkel zijn nietszeggend. Op geen enkele manier kan afgeleid worden dat het hier om uw eigen winkel gaat. Van uw afgebrande winkel legt u slechts één foto neer, waardoor het zelfs onmogelijk is om uit te maken of het hier gaat om dezelfde winkel als diegene die wordt afgebeeld op de andere foto.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers uit uw verklaringen blijkt dat u uw middelbaar onderwijs hebt afgerond (CGVS I, p.4). U spreekt zowel Dari als Pashtu (CGVS I, p.8). U deed een eerste werkervaring op door het uitbaten van een algemene voedingswinkel. Bovendien lijkt u toch over de nodige connecties in Jalalabad te beschikken. Hoewel u zegt dat u daar bijna nooit kwam en dat u daar niemand kent, is hier toch zeer sterke twijfel over (CGVS II, p.3). Zo bent u op Facebook vrienden met heel wat mensen die aangeven in Jalalabad te wonen. Geconfronteerd met deze vrienden, geeft u telkens aan dat ze bij u in het dorp woonden. Wanneer u erop attent wordt gemaakt dat ze allemaal aangeven in Jalalabad te wonen, zegt u dat u niet kan weten wat ze de laatste twee jaar hebben gedaan, dat het nu mogelijk is dat ze in Jalalabad wonen (CGVS II, p.9). Het gaat echter om te veel mensen om nog te spreken van toeval. Ook uw neef B. G., waarvan u beweert dat hij in Salim Baba een dorp op een uur afstand van u woont (CGVS I, p.9), geeft aan van Jalalabad afkomstig te zijn. Via hem zou u contact hebben met uw ouders (CGVS II, p.10). Alle profielen waarmee u werd geconfronteerd werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen verwees u opnieuw naar uw problemen (CGVS I, p.20; CGVS II, p.10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel gaat verzoeker in op “de waarachtigheid van de afgelegde verklaringen”. Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting aangaande artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de bewijslast, het principe van het voordeel van de twijfel, de actieve samenwerkingsplicht van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de respectievelijke rechtsleer en rechtspraak dienaangaande, stelt verzoeker als volgt:

"Overwegende dat de bestreden beslissing stelt als zouden de andere relevante documenten in het dossier van verzoeker van generlei waarde zijn aangezien Afghaanse documenten op niet-reguliere manieren kunnen worden bekomen en bovendien niet van valse zijn te onderscheiden.

Dat verzoeker op dien gronde op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielrelaas kan staven. Overwegende dat de betreden beslissing bovendien stelt dat verzoeker maar weinig "logische" zaken te vertellen heeft over de documenten die verzoeker neerlegde en waarvan wordt gezegd dat het deze documenten aan iedere vorm van bewijswaarde ontbeert.

Dat dit geen voldoende motivatie kan zijn om heel het asielrelaas van verzoeker af te doen als ongeloofwaardig.

Dat verzoeker zijn volle medewerking verleende aan het CGVS teneinde hen in de mogelijkheid te voorzien op een zo adequaat mogelijk manier diens asielrelaas te onderzoeken.

Dat verzoeker op deze manier tegemoetkwam aan zijn verplichtingen als asielzoeker.

Dat verzoeker geenszins de bedoeling heeft, op welke manier dan ook, de Belgische autoriteiten te bedriegen.

Dat verzoeker niettemin bij zijn oorspronkelijke verklaringen blijft.

Dat het verzoeker niet kwalijk kan genomen worden dat hij op bepaalde vragen van het CGVS simpelweg het antwoord niet kent of op een voor het CGVS onlogische wijze redeneert."

2.1.1.2. In een tweede middel gaat verzoeker in op "de weigering van de hoedanigheid van vluchteling".

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Conform de artikel 48/3, § 2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dienen de daden van vervolging:

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).

De daden van vervolging kunnen onder andere de vorm aannemen van fysieke of psychische geweldpleging, wat in casu het geval is.

De daden van vervolging dienen bovendien in verband te staan met ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het al dan niet toebehoren tot een sociale groep.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Evenwel kunnen "vele kleintjes een groot maken" : langdurige en voortdurende discriminaties, zelfs als sommige daarvan op zichzelf genomen onbelangrijk zijn, kunnen iemand het gevoel geven dat het redelijkerwijze onmogelijk is om nog langer in zijn land te blijven. Er dient te worden opgemerkt dat opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn : een gegronde vrees voor een – toekomstige – vervolging volstaat. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven. Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

Gelet op het feit dat de Taliban - zijnde een gezag dragende Islamitische instantie/beweging – een aanslag pleegde naar het leven van verzoeker en hij door een hen klaarblijkelijk werd gevisieerd is andermaal aan de voormelde voorwaarden voldaan.

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging. Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren.

Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219). In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563).

Gelet op de weigering van verzoeker om toe te treden tot de rangen van de Taliban moet worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt te worden vervolgd voor diens "politieke" overtuiging."

2.1.1.3. In een derde middel gaat verzoeker in op "de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut".

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"Artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet in aanmerking komt voor de status van vluchteling en die geen beroep kan doen op artikel 9ter van voormelde wet, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Als ernstige schade wordt uitdrukkelijk aanzien, een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

De subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.

Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gerond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Verzoeker heeft in casu op zijn minst trauma's opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in diens land van herkomst.

Dat het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444).

Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie. De aard van het onderzoek van het reële risico en de elementen die de verzoeker aannemelijk dient te maken hangen af van de aangevoerde ernstige schade.

Aangezien bestreden beslissing de algemene veronderstelling maakt als zou verzoeker afkomstig zijn uit Jalalabad en zich dan ook uitlaat over de algemene veiligheidssituatie aldaar.

Dat verzoeker afkomstig is uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

Dat het bijgevolg de specifieke veiligheidssituatie in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar is die verzoeker aanbelangt.

Dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan precaire veiligheidssituatie plaatsvindt.

Het feit dat er “nauwelijks” berichtgevingen zijn over eventuele veiligheidsincidenten in Jalalabad niet noodzakelijk betekent dat het voor verzoeker veilig zou zijn bij een eventuele terugkeer.
Dat het CGVS zich niet afdoende uitsprekt over de veiligheidssituatie in het district van waaruit verzoeker afkomstig is.
In casu is een het risico om algemene veronderstellingen te maken te groot, dit de specifieke casus van verzoeker indachtig.”.

2.1.1.4. In wat zich aandient als een vierde middel gaat verzoeker in op “het ontbreken van een eventueel intern vluchtalternatief”.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

“Artikel 48/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen houdt in dat het CGVS verplicht is om te onderzoeken of verzoeker zich redelijkerwijze in een ander deel van het land van herkomst kan vestigen en daar op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen. Dit ander deel van het land van herkomst moet veilig zijn, wat wil zeggen dat hij aldaar niet langer voor zijn leven, fysieke integriteit of vrijheid moet vrezen en dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade of bij gebreke hij toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade.

Die bescherming moet doeltreffend zijn en mag niet tijdelijk van aard zijn. Indien het CGVS oordeelt dat er elders in Afghanistan een geldig intern vestigingsalternatief bestaat voor verzoeker, dan moet zij daarvan het bewijs leveren. Dit bewijs wordt door de motivering van de bestreden beslissing niet gegeven.

Overwegende dat de bestreden beslissing Jalalabad vooruitschuift als een geschikt intern vluchtalternatief.

Dat de bestreden beslissing oppert dat de situatie in Jalalabad niet geheel veilig is doch algemeen redelijk kan zijn in sommige specifieke omstandigheden.

Dat dergelijke stelling onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoeker.

Overwegende dat Jalalabad een veiligere plaats zou zijn voor verzoeker dan diens nog gevaarlijkere district is geen afdoende oplossing.

Dat op zijn minst kon verwacht worden dat het CGVS een beter/veiliger intern vluchtalternatief had onderzocht.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terecht komen bij een eventuele herlocatie in Afghanistan.

Verzoeker wijst verder op het risico dat hij Afghanistan zal worden blootgesteld aan torenhoge kosten/lasten dewelke hij nooit zal kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker geen hoger opleiding heeft genoten.

Dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en zijn louter ijdele hoop.

Dat verzoeker bovendien onterecht wordt afgeschilderd als een man met de nodige contacten die een zelfstandig leven kan leiden in Jalalabad.

En dat hiervoor wordt verwezen wordt naar het Facebook-account van verzoeker.

Dat immers menige onder zijn “vrienden op facebook” aangeven in Jalalabad woonachtig te zijn.

Dat dit niet noodzakelijkerwijs strookt met de realiteit. Immers zijn vermeldingen van woonplaatsen op facebook louter indicatief. Dat deze meestal de grootste regio's in de buurt van de woonplaats vermelden. Deze gegevens niet noodzakelijkerwijs accuraat hoeven te zijn.

Dat nooit de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker mag samenhangen met louter indicatieve gegevens door derden gepost op een sociaal netwerksite.

Bovendien:

[...] (citaat uit UNSG, “The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security” van 3 maart 2017.)

Dat het CGVS bovendien er te gemakkelijk van uitgaat als zou een kennis van zowel Dari als Pashtou een vrijgeleide zijn voor het makkelijk carrière kunnen maken in een levensbedreigend milieu te midden van een ernstig verstoorde maatschappij.

Dat verder de “contacten” van verzoeker zelf angstig zijn voor eventuele represailles door de Taliban en verzoeker maar moeilijk steun zou kunnen vinden.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.”

2.2. Stukken

Op 13 februari 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: EASO, "COI Report. Afghanistan: Security situation in Afghanistan" van december 2017 en COI Focus "Afghanistan, corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting brengt verzoeker samen met een aanvullende nota nog volgend stuk bij: een aanvraag en attestering door het district Surkhrod. Nog ter terechtzitting legt verzoeker een kopie van een foto voor (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker verwarrende en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent data, (ii) verzoeker weinig informatie aanbrengt over de brand in zijn winkel en het bovendien merkwaardig is dat ook in de tweede dreigbrief gevraagd werd om te stoppen met de verkoop van alcohol, doch hierin geen melding wordt gemaakt van de brand die nochtans voor deze dreigbrief plaatsvond, (iii) het opvallend is dat verzoeker geen klacht heeft ingediend bij de politie en het voorts opvallend is dat zijn familie geen bedreigingen meer ontvangt, (iv) verzoekers relaas een onlogisch karakter vertoont nu niet kan worden ingezien waarom de taliban precies verzoeker – met name iemand die alcohol zou verkopen, die goede relaties zou hebben met mensen bij het leger en de politie en die zij bovendien van spionage verdenken – in hun rangen zouden willen, temeer nu deze wijze van gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemt met de objectieve informatie en (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het weergeven van een theoretische uiteenzetting, het volharden in zijn asielrelaas, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Immers, waar verzoeker stelt dat de taliban een aanslag pleegde op zijn leven, dat hij door hen wordt geviséerd en dat zijn weigering om toe te treden tot de taliban moet worden aanzien als vervolging omwille van zijn politieke overtuiging, verliest verzoeker uit het oog dat uit de pertinente en terechte motieven in de bestreden beslissing blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen.

Verzoekers algemene bewering dat de feiten voor hem nog traumatiserend zijn kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten.

Verzoeker beperkt zich te dezen immers tot blote beweringen en brengt geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat hij aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Verzoeker maakte doorheen het gehoor ook op geen enkel ogenblik gewag van geheugenproblemen waarmee hij zou te kampen hebben. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt bovendien dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoeker laat overigens na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat in de bestreden beslissing zou worden overwogen dat andere relevante documenten in het dossier van verzoeker van generlei waarde zijn aangezien Afghaanse documenten op niet-reguliere manieren bekomen kunnen worden en bovendien niet van valse te onderscheiden zijn zodat hij op geen enkele wijze zijn asielrelaas kan staven en dat verzoeker maar weinig *“logische”* zaken te vertellen heeft over de door hem voorgelegde documenten, die overigens iedere vorm van bewijswaarde ontberen, gaat hij uit van een selectieve lezing van de bestreden beslissing. Immers, wat betreft de door verzoeker voorgelegde documenten wordt in de bestreden beslissing overwogen als volgt: *“Het is opvallend dat u de momenten dat u de dreigbrieven heeft ontvangen enkel kan dateren aan de hand van de data die in de brief vermeld staan. De eerste dreigbrief kwam aan op 7/11/1436 (komt overeen met 31 asad 1394 in de Afghaanse kalender en 22 augustus 2015 in de Westerse kalender). De tweede dreigbrief kwam aan op 14/11/1436 (komt overeen met 7 sunbula 1394 in de Afghaanse kalender en 29 augustus 2015 in de Westerse kalender) (CGVS I, p.10). Wanneer u wordt gevraagd wanneer deze brieven aankwamen volgens de Afghaanse kalender kan u enkel 1393 zeggen en kan u zich de maand niet herinneren, u was te druk met uw winkel bezig. Dat u dan wel zo goed de data van de brieven kan zeggen, duidt erg op het ingestudeerde karakter. Want u verklaart eveneens deze islamitische data, zoals ze in de brieven worden gebruikt, niet te hanteren in uw dagelijks leven. Nog vreemder wordt het wanneer u gevraagd wordt wanneer u Afghanistan hebt verlaten, want dan zegt u dat u op 7 sunbula Afghanistan hebt verlaten. Dat is namelijk dezelfde dag als waarop de tweede dreigbrief is aangekomen. Nochtans verklaart u eveneens pas tien dagen na de tweede dreigbrief Afghanistan te hebben verlaten. Dat is dus met de data die u gebruikt niet mogelijk. (...)*

Uw taskara en uw diploma zijn hoogstens een bewijs van uw identiteit en scholingsgraad, dewelke in deze beslissing niet ter discussie staan. Wat de dreigbrieven betreft, moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. De inhoud ervan werd hierboven reeds besproken. De foto's die u neerlegt van uw winkel zijn nietszeggend. Op geen enkele manier kan afgeleid worden dat het hier om uw eigen winkel gaat. Van uw afgebrande winkel legt u slechts één foto neer, waardoor het zelfs onmogelijk is om uit te maken of het hier gaat om dezelfde winkel als diegene die wordt afgebeeld op de andere foto.” De Raad wijst er in dit verband nog op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker lijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Ook met de thans voorgelegde aanvraag en attestering van het district Surkhrod (rechtsplegingsdossier, stuk 9), slaagt verzoeker er niet in om zijn beweerd problemen met de taliban alsnog aannemelijk te maken. De brief werd immers op basis van de verklaringen van verzoekers vader opgesteld en werd aldus duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld. De brief vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

De ter zitting voorgelegde foto, waarvan verzoeker aangeeft dat het zijn oom langs moederszijde zou betreffen, vormt evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Bovendien kan uit de foto geenszins worden opgemaakt dat het de oom van verzoeker zou betreffen.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, uit artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 10 van de wet van 12 november 2017 (BS. 12 maart 2018), volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft vervolgens tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 *M.M. tegen Ierland* C-277/11), lijkt te betogen dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad dat de bewijslast in de eerste plaats bij de asielzoeker zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de asielzoeker afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO “*COI Report. Afghanistan: Security situation in Afghanistan*” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers uit uw verklaringen blijkt dat u uw middelbaar onderwijs hebt afgerond (CGVS I, p.4). U spreekt zowel Dari als Pashtu (CGVS I, p.8). U deed een eerste werkervaring op door het uitbaten van een algemene voedingswinkel. Bovendien lijkt u toch over de nodige connecties in Jalalabad te beschikken. Hoewel u zegt dat u daar bijna nooit kwam en dat u daar niemand kent, is hier toch zeer sterke twijfel over (CGVS II, p.3). Zo bent u op Facebook vrienden met heel wat mensen die aangeven in Jalalabad te wonen. Geconfronteerd met deze vrienden, geeft u telkens aan dat ze bij u in het dorp woonden. Wanneer u erop attent wordt gemaakt dat ze allemaal aangeven in Jalalabad te wonen, zegt u dat u niet kan weten wat ze de laatste twee jaar hebben gedaan, dat het nu mogelijk is dat ze in Jalalabad wonen (CGVS II, p.9). Het gaat echter om te veel mensen om nog te spreken van toeval. Ook uw neef B. G., waarvan u beweert dat hij in Salim Baba een dorp op een uur afstand van u woont (CGVS I, p.9), geeft aan van Jalalabad afkomstig te zijn. Via hem zou u contact hebben met uw ouders (CGVS II, p.10). Alle profielen waarmee u werd geconfronteerd werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen verwees u opnieuw naar uw problemen (CGVS I, p.20; CGVS II, p.10). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Verzoeker komt aangaande de hiervoor geciteerde motieven in zijn verzoekschrift niet verder dan het opwerpen van een aantal blote beweringen, zonder deze evenwel *in concreto* uit te werken. Waar hij wijst op het feit dat hij geen hogere opleiding heeft genoten, dient te worden vastgesteld dat verzoeker nochtans verklaard heeft dat hij tot de twaalfde graad scholing heeft gelopen en zelfs een voorbereidingsjaar opstartte voor de universiteit (administratief dossier, stuk 11, verklaring DVZ en stuk 5B, p. 4).

Ook laat verzoeker na uiteen te zetten waarom de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen volgens hem geen toereikende oplossingen en louter ijdele hoop zijn. Dat zijn “contacten” zelf angstig zouden zijn voor eventuele represailles door de taliban, kan, gelet op het hoger gestelde, niet worden aangenomen. Alwaar verzoeker betoogt dat hij overigens onterecht wordt afgeschilderd als een man met de nodige contacten die een zelfstandig leven kan leiden in Jalalabad nu de Facebookprofielen van zijn “vrienden” niet noodzakelijkerwijze stroken met de realiteit aangezien vermeldingen van woonplaatsen op Facebook louter indicatief kunnen zijn en veelal de grootste regio’s in de buurt worden vermeld, komt hij in wezen niet verder dan het uiten van blote beweringen, die hij op geen enkele objectieve wijze staft en waarmee hij geen afbreuk kan doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing in dit verband. Tevens dient herhaald dat in de bestreden beslissing pertinent als volgt wordt gesteld: *“UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.”* (eigen onderlijning). Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker onder verwijzing naar het UNSG, “*The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*” van 3 maart 2017 nog stelt dat er al een hoog aantal IDP’s naar Jalalabad is gevlucht en de stad inmiddels zijn maximumcapaciteit voor opvang van vluchtelingen heeft bereikt, dient vooreerst te worden herhaald dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat IDP’s onder meer ondersteuning krijgen van verschillende internationale hulporganisaties en dat zij in gehuurde woningen verblijven, of onderdak krijgen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. Daarnaast wijst de Raad erop dat uit de informatie geciteerd in het verzoekschrift blijkt dat er een kader werd uitgetekend voor teruggekeerden en IDP’s waarin zaken zoals harmonisatie van de hulp, vrije keuze van huisvesting, voorziening van identiteitskaarten en een actieplan worden aangekaart. Ook werd op 14 februari 2017 een actieplan voor teruggekeerden en IDP’s aangenomen.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorts aanvoert dat de bestreden beslissing “*de algemene veronderstelling maakt als zou verzoeker afkomstig zijn uit Jalalabad en zich dan ook uitlaat over de algemene veiligheidssituatie aldaar*” en hij benadrukt afkomstig te zijn uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar, waarvan de veiligheidssituatie onvoldoende onderzocht werd door het Commissariaat-generaal, benadrukt de Raad dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat verzoeker afkomstig zou zijn van Jalalabad. Er wordt evenwel toepassing gemaakt van een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief naar Jalalabad, zodat deze argumentatie in het verzoekschrift niet dienstig is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER